

มุ่งปราบมารอย่างเดียว

วันหนึ่งเพื่อนรักของผู้เขียนคนหนึ่งซึ่งลาออกจากราชการไปทำกิจการส่วนตัว และอาสาช่วยงานวัดในส่วนของกิจการต่างประเทศ เพื่อนคนนี้มีฝีมือในเรื่องการทำอาหารไม่เป็นรองใคร ใจใหญ่เรื่องการทำอาหารถวายพระ แต่เรื่องอื่นๆ ที่เป็นเรื่องบุญกุศลก็อยู่หนึ่งไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการทำหมอดีมารักษาพระอาพาธ เป็นผู้นำบุญพาคนมาวัด พาฝรั่งมั่งคั่งชาวต่างประเทศมากกราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อบ้าง เมื่อไปปักหลักอยู่ต่างประเทศเป็นครั้งคราวก็ไปเป็นศูนย์รวมพลคนเข้าวัดจนได้ ดูตารางเวลาแล้วแทบไม่มีวันว่าง

เมื่อวัดพระธรรมกายจัดชุดงศ์ปีใหม่ในปีพุทธศักราช ๒๕๓๙ เพื่อนๆ ก็ชวนกันว่า มาอยู่ชุดงศ์ปีใหม่กันดีกว่า ลองมานอนวัดกินข้าววัดกันสัก ๔ วัน คือ ถือชุดงศ์ข้อที่ว่า ให้นั่งนอนในที่ที่เจ้าหน้าที่จัดให้เป็นวัตร ซึ่งหมายความว่าต้องรับประทานอาหารที่วัดจัดให้ด้วย เพื่อนรักคนนี้ก็

ตืออกดีใจตกลงใจมาอยู่จุดงค์ด้วยกัน ผู้เขียนรู้นิสัยเพื่อนดีก็อบรมกันมาก่อนเลยว่า “เธออย่าเข้าไปจู้จ้านในครัววัดนะ”

เหตุการณ์ก็เป็นไปโดยราบรื่น ออกจุดงค์หน้าตาเบิกบานอิมบุญไปทั่วหน้ากัน พอวันเสาร์ถัดไป เพื่อนรักคนนี้ก็มาถวายภัตตาเพลพระในสภามรรคทายาสากลหลังคากจาก แล้วก็เลยชวนกันมาราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อกัตตชืโวด้วยกัน ที่ห้องรับแขก ในอาศรมบัณชิต เมื่อแขกคนอื่นๆทยอยกราบลาหลวงพ่อกลับกันหมดแล้ว พอดีได้จ้งหวะเหลือเพื่อนรักกับผู้เขียนสองคนรั้งท้ายอยู่ จู่ๆ เพื่อนก็กราบเรียนพระเดชพระคุณหลวงพ่อกัตตชืโวว่า

“หลวงพ่อกัตตชืโว อาหารที่แม่ครัวของวัดปรุงมาถวายพระนี่ รสชาติไม่ได้เรื่องเลย จืดชืด ไม่เป็นสัปปะรด...”

ผู้เขียนตกใจเพราะเพื่อนพูดเสียงดังฟังชัด จะตะครุบปากเพื่อนไว้ก็ไมทัน พระเดชพระคุณหลวงพ่อกัตตชืโวนิ่งอึ้งไปชั่วครู่ แต่แล้วเพื่อนรักก็เป็นฝ่ายตกใจเสียเอง เพราะพระเดชพระคุณหลวงพ่อกัตตชืโวมายืนอยู่หน้าประตูห้องรับแขกเมื่อไรไม่รู้ ได้ยินเสียงท่านพูดเรียบๆ ว่า

“แม่ครัวก็ต้องปรับรส พระก็ต้องปรับลิ้นนะจ๊ะ”

... !!!!! ...

วันหนึ่ง ในปลายเดือนมกราคม หลังเหตุการณ์วันนั้นไม่นาน พระเดชพระคุณหลวงพ่อกัตตชืโว ได้กล่าวสัมโมทนาียกถาหลังฉันท่ามกลางพระภิกษุสามเณรทั้งวัด และสาธุชนจำนวนมากที่มาถวายภัตตาหารว่า

“เหตุที่วัดพระธรรมกายของเรา มีข้าวปลาอาหารอุดมสมบูรณ์อย่างนี้ ก็เพราะอาศัยบารมีของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ท่านเสียเวลาถึง ๔ อสงไขย กับแสนมหากัป สร้างบารมีเอามาสะสมเป็นเสบียงไว้เลี้ยงลูกๆ ของท่าน

อีกทั้งยังอาศัยบารมีของคุณยายอาจารย์ อาศัยบารมีของพระเดช-
พระคุณหลวงพ่อร่มมชโย ที่ท่านเคี่ยวเข็ญแล้วเคี่ยวเข็ญอีก ให้พวกเรานั่ง
สมาธิกลั่นกายกลั่นใจให้ใสได้ทุกวัน

ในส่วนละเอียด ท่านก็คุมกายในกายให้

ในส่วนหยาบๆ ท่านก็เข้าไปตามญาติโยมมาทำบุญเลี้ยงพระให้
พวกเราจึงได้มีกินมีฉันกันอยู่ทุกวันนี้ ถ้าไม่ได้ยายละก็ ไม่ได้แบบนี้หรอก

ถามว่าบารมีอย่างคุณยาย ถ้าคิดจะเข้าพระนิพพานเป็นพระอรหันต์
เสียตั้งแต่ชาตินี้ ทำได้ไหม ? ทำไมจะทำได้ แต่คุณยายจะได้เป็นเพียง
แค่พระอรหันต์เท่านั้น

คุณยายท่านมีเป้าหมายมุ่งที่จะไปข้างหน้า คือ จะไปปราบมาร
ประหารกิเลส ให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ ถึงต้นในต้นของพญามาร ที่ไม่มีต้น
ในต้นอีกต่อไป เพื่อไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม แล้วค่อยเข้านิพพานกัน

คุณยายท่านตั้งเป้าหมายชีวิตของท่านเอาไว้อย่างนั้น ท่านเห็นแก่
สัตว์โลก ท่านตั้งใจตามรอยเท้าของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ
ภาษีเจริญ ไม่ต้องการให้พระ เณรต้องอดอยากหิวโหย ในระหว่างเส้นทาง
ที่จะไปสู่ที่สุดแห่งธรรม พวกเราที่เป็นพระภิกษุสงฆ์สามเณร เรื่องอาหาร
การขบฉันก็ต้องระวังให้อยู่ในกรอบที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนเอาไว้ต้อง
โภชนมัตตัญญูตา สำรวมในภัตตาหาร ขบฉันเพียงเพื่อให้มีกำลัง
ปฏิบัติธรรมเท่านั้น และต้องรักษาศรัทธาของญาติโยมไว้ด้วย”

วันศุกร์ที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๔

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

คุณยายท่านไม่เคยกังวลว่า หลังจาก
 ละโลกไปแล้ว ใครจะทำบุญหรือไม่ทำบุญ
 อุทิศส่วนกุศลให้ท่าน เพราะท่านตั้งใจทำ
 ของท่านเองเต็มที่อยู่แล้ว ใครจะดักบาตร
 กรวดน้ำ อุทิศส่วนกุศลให้ในภายหลัง
 อย่างไรหรือไม่ก็แล้วแต่ ตอนนี้ทำด้วยมือ
 ตัวเองให้เต็มทีก่อน ถ้าใครจะทำให้ใน
 ภายหลังก็ถือว่าเป็นของแถม อย่างนี้ง่ายดี
 ถือว่าไม่ประมาท